

ffjellige Røster for, at det jo ikke kunde nytte at faae vedtaget en bestemt Beslutning her, thi selv om vi nu bleve enige om at vedtage en Indstilling som den, jeg har tilladt mig at gjøre til det høie Thing, var man jo sikker paa ikke at faae Landsthingets Tilslutning til den, og en Beslutning over Statsregistret faar først Gyldighed og kommer i Kraft derved, at den er sanctioneret af begge Rigsdagens Afdelinger. Dette kunde altsaa synes at tyde paa, at man ønskede dette Spørgsmaal løst og denne Sag afluttet. Jeg ønsker ogsaa meget dette Spørgsmaal løst og denne Sag afluttet, men det vil sige paa en for Sagen efter min Mening fyldestgjørende Maade. Der kunde jo ogsaa være en anden Grund til, at man undertiden ønsker Tilendbringelse af en Sag, nemlig den, at man i det Hele taget vil se at blive af dermed og faae den tilside, saa at den ikke længere foreligger. Undertiden stiller det sig saaledes, at der virkelig er Ting, man ønsker at have fra Halsen, og jeg ialtsald har faaet det Indtryk, at der er en hel Del Medlemmer i denne Sal, som snarest have denne Grund til at ile med at faae truffen en Beslutning for denne Sags Vedkommende. For mig er det ganske vist ogsaa af Bøgt at faae denne Sag tilendbragt og faae en Afgjørelse deraf, men denne Afgjørelse maa da være saaledes, at det kan siges: Nu er denne Sag løst paa en Maade, som kan være tilfredsstillende og værdig for dette Thing. Afgjørelsen maa være saaledes, at der derved, for at bruge et lidt brugt Udtryk, kan blive staaet en Pæl gjennem Provisortet, og det en bedre Pæl end den, som nogle Medlemmer mente at ramme derigjennem den 8de November 1877. Naar en saadan Løsning kunde tilveiebringes, da vilde jeg betragte den Dag, hvori en saadan Beslutning blev taget, for Folkethingets største Søderdag. Men saalænge ikke en Beslutning af en saa ren og klar Karakter tages, at den ikke længere lader Noget tilbage at tvivles om og ikke længere behøver at staa, om jeg saa maa sige, med det ene Ben ovre i Rigsretten, saalænge vi ikke kunne faae en saadan Afgjørelse truffen, synes jeg, det er meget bedre, at denne Sag udslydes. Jeg ser ikke rettere, end at det for os som tro at staa rent i denne Sag, ikke kan staa at se den en Gang om Aaret eller flere; jeg tror, det er en gavnlig Paamindelse til forskjellige Tider at opfriske Mindet om disse Ting. Jeg kan forstaa, at det f. Ex. for den høie Regering kan være ubehageligt, at man kommer med denne Sag det ene Aar efter det andet, og jeg kan forstaa, at den ogsaa hos Andre kan vække visse uhyggelige Mindre, men for dem, som nærmest sympatlisere med min Anse om dette Forhold, maa jeg kan ikke se rettere, dette Forslag være en kjær Gæst, og vi have ikke nogen N. med denne Sags Afgjørelse, navnlig naar denne skulde ske paa en mindre heldig Maade. Ved den af mig fore-

flaaede Indstilling er det bestemt og klart fastholdt, at Finantsforvaltningen i Tiden fra 16de April til 7de November 1877 er underkendt, og denne Underkendelse er ikke knyttet til noget andet meget Mindre ved Siden deraf, ikke knyttet til visse regnskabsmæssige Betæneligheder, som kunde næres, men Sagen er afgjort for sig og afgjort efter et eget Væsen og Natur. Det blev sagt, at det er saadant et ubestemt Udtryk, naar der tales om disse Indtægter og Udgifter i Henhold til den saakaldte provisoriske Finantslov, men det er det jo dog virkelig ikke her, hvor der er Tale om at beslutte Noget om denne Sag. Var der Tale om at fordrø Erstatning derfor eller om Beregning af Strafstyld, maatte man ganske vist til at lede ud af Regeringens Finantsprotokoller og se, hvorledes Summerne stillede sig; men det er ikke det, her er Spørgsmaal om. Der er ikke her Spørgsmaal om større eller mindre Summer, men om hele Finantsforvaltningen og den Maade, hvorpaa det Hele er sket, og derfor mene vi at maatte gjøre den Indstilling, jeg har tilladt mig at gjøre. Det kunde synes, som om jeg, der jo kun udgjør et lille Mindretal i dette Udvalg, kom her med min Indstilling under noget haabløse Forhold; men for det Første vil jeg sige, at naar det, man vil, i og for sig er rigtigt, og der er Tale om en Sag af en saa stor Vigtighed som denne, maa Enhvers Etilling blive fast og staaende, saalænge den kan, selv om den er haabløs. Jeg har da ogsaa bevaret et vist Indtryk fra den Behandling, vi havde om denne Sag ifjor, om, at denne Indstilling egentlig faae ud til at skulle vinde Terrain. Det syntes, som om det mere og mere gik op for det høie Thing, at der var en væsentlig Forskjel paa de to Indstillinger, og at Folkethinget vilde komme til at staa i den klareste og sikreste Position ved at vælge den Indstilling, jeg her har gjort. Det forekommer mig endog, at der var Medlemmer, som egentlig kun stemte imod den i Forventning om, at der skulde foreligge noget Andet til næste Behandling, at det daværende Flertals Indstilling ikke blev den endelige, men at der muligvis kunde søges noget Andet i Mellemtiden. Man kunde da maaske bebrejde mig, at jeg ikke havde søgt at forandre Noget paa denne Indstilling, eller havde søgt at finde en eller anden Form, som muligvis kunde være som et Slags Kompromis mellem Interesser, som nu delvis ere skudte lidt fra hinanden. Naar jeg imidlertid ikke har gjort det, men kommer med en Indstilling i samme Form og med samme Motivering, som den forelaa for det høie Thing ifjor, og som desværre da kun samlede et Mindretal, om end et ret anstændigt Mindretal, og det et Mindretal, som ikke ubelukkende var skabt af et eneste Parti i snevrere Forstand, naar jeg altsaa ikke har søgt at forandre denne Indstilling eller har hvervet Stemmer for denne For-